

1.søndag i advent

29.november 2020

En preken som ikke blir holdt i

Uranienborg kirke

JESUS ER HJEMME

Han kom også til Nasaret, hvor han var vokst opp, og på sabbaten gikk han inn i synagogen slik han pleide. Da han reiste seg for å lese, rakte de ham profeten Jesajas bok. Han åpnet bokrullen og fant stedet der det står skrevet:

Herrens Ånd er over meg,
for han har salvet meg
til å forkynne godt budskap for fattige.
Han har sendt meg for å rope ut
at fanger skal få frihet
og blinde få synet igjen,
for å sette undertrykte fri
og rope ut et nådens år fra Herren.

Så rullet han bokrullen sammen, rakte den til synagogetjeneren og satte seg. Alle i synagogen stirret spent på ham. Han begynte da med å si: «I dag er dette skriftordet blitt oppfylt mens dere hørte på.» Alle roste ham og undret seg over de nådens ord som kom fra hans munn. (Luk 4,16-22a)

Adventstiden innledes med en fortelling der Jesus har kommet hjem, i dobbelt forstand. Han er i Nasaret, der han vokste opp og løp rundt i gatene som barn. Og han er i synagogen, gudshuset han alltid vendte tilbake til, bønnens hus.

Mange tenker mer hjemover i adventstiden enn ellers.

- Hjem kan være et sted, huset du vokste opp i, nabolaget du lekte i, omgivelsene du hadde rundt deg i de viktigste årene.
- Hjem kan være menneskene du er tettest knyttet til, gjennom både gode og vonde minner, livgivende og kompliserte relasjoner.

- Hjem kan være kirken på Uranienborghøyden, gudshuset der vi med stor sorg ikke kan innlede adventstiden i år.
- Hjem kan være ditt eget hjerte, det du alltid har båret med deg, det som rommer alt som er deg. Det som også rommer Han som skal komme:

Kom, la min sjel dog finne

Sin rettes gledes stund

At du er født her inne

I hjertets dype grunn

Jesu hjemkomst til Nasaret var i utgangspunktet ikke en stor og sensasjonell begivenhet. Sabbat var det hver uke. Det var heller ikke særlig spesielt at akkurat Jesus dukket opp i synagogen. Han var det vi ville kalle en trofast kirkegjenger og fikk lov til å være både tekstleser og predikant. Denne dagen lå det noe i luften. Både under tekstlesningen og i den lille pausen før prekenen, var stemningen spent og forventningsfull.

De håpefulle ordene fra Jesajaboken ble uttalt med myndighet og kraft. Synagogetjeneren fikk bokrullen tilbake før Jesus satte seg ned, med alles øyne rettet mot seg. Så avleverer han prekenhistoriens høydepunkt, et evig ideal for alle som senere har bestrebet seg på å utlegge de hellige skrifter. Vi har bare én eneste setning gjengitt fra denne prekenen. Men denne ene setningen er nok: «I dag er dette skriftordet blitt oppfylt mens dere hørte på.»

Hva er det som gjør denne korte setningen unik som tekstutleggelse? Den skaper det den nevner. Mens vi andre predikanter i hovedsak må *minne* om løftene og *peke* på Guds gjerninger, så *er* Jesus oppfyllelsen av løftene. Han *utfører* selv Guds frelsergjerning. Mens vi prøver å male Kristus for hverandres øyne, så *er* Jesus den vi ønsker å fremstille. Det viktigste har allerede skjedd, og ingenting av det vi siden har gjort eller skal gjøre, prekt eller skal preke, behøver å måle seg med det Jesus har gjort. Jesus nøyer seg ikke med å forkynne frelse, han skaffer frelsen til veie. Han låner profetens bilde av hvem denne frelsen er tilgjengelig for, fattige og fanger, blinde og undertrykte. I Jesu munn har disse ordene betydning langt utover den sosiale klassifiseringen de betegner. Løftet om frihet og frelse gjelder alle syndere, uansett klasse, kjønn,

helsetilstand og status. Det er han som skal låse opp portene og slå i stykker lenkene.

For en predikant er det en stor frihet i at historiens viktigste preken allerede er holdt av Jesus selv. Grunnlaget for vår frelse er lagt og Jesus har ropt ut et nådens år som varer ennå. Det frigjør oss til å *minne* hverandre om løftene og *peke* på Guds gjerninger. Det frigjør enhver kristen til å *leve ut* Guds gjerninger, i trofast barmhjertighet, slik Jesus gjorde. Det frigjør oss til å *leve i* den nåden Jesus har ropt ut, år ut og år inn. På den måten skjer evangeliet på nytt og på nytt, i nye år og for nye generasjoner. På den måten går vi inn i et nytt kirkeår. Og vi gjør det hjemme, der vi til enhver tid bærer vårt hjerte med oss.